

C A R M E N M O L A

PURPUROVÁ
SIEŤ

Ljndeni

Purpurová sieť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Carmen Mola
Purpurová sieť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PURPUROVÁ
SIEŤ

C A R M E N M O L A

PURPUROVÁ
SIETĚ

Zo španielčiny preložil
Milan Kopecký

Ljndeni

Prvá časť

BUDEM SA MODLIŤ

Budem sa modliť, za teba,
ktorá v srdci nosíš noc,
a ak budeš chcieť, uveríš.

Žena sedí v aute a čaká, myšlienkami ďaleko od vianočného ruchu za oknami. Sprvu si myslela, že ju rozptyli rádio, nemôže však vystáť silené veselie spíkrov, tú ich potrebu za každých okolností vnucovať poslucháčom radosť. Do toho rozhlasové reklamy, už samy osebe protivné a v tomto období neznesiteľné. Ešte jedna koleda a asi ju vystrie. Rádio radšej vypne, nemá náladu oslavovať.

Pozrie sa na hodinky. Je neskoro, postriežka trvá dlhšie, než čakala. Unavená myseľ podlieha hypnotickému účinku premávky, neónových svetiel, neforemnej ľudskej masy valiacej sa ulicami. Žena vystúpi z auta, aby si natiahla nohy, decembrový chlad zalieza do nosa, do uší, pod kožu. Zamieri k trhu svätého Michala a ulicou Rodrigo sa dostane na námestie Plaza Mayor. V záplave ľudí nemá šancu nájsť muža, s ktorým prišla.

Keď sa vráti k autu, dvaja mestskí si zapisujú jej evidenčné číslo. Rozbehne sa k nim, ospravedlňuje sa, ako vie. Už ide, manžel ešte vyberá stromček na trhu, potrvá to len minútku. Má šťastie – zatiaľ pokutu nezadali do systému, policajt s blokom jej dohovori, aby preparovala. Zbytočne by mu vysvetľovala, že všetky vyhradené miesta sú obsadené. Rozumnejšie bude nerisikovať, že si to policajt rozmyslí, naštartovať, obísť blok a modliť sa, aby medzitým odišli, pretože ona sa odtiaľ nemieni pohnúť.

Iba čo v úzkej uličke vyjde dvoma kolesami na chodník, nech majú autá kadiaľ prejsť.

Postriežka sa preklopila do háklivej fázy. Už niet priestoru na chyby. Ak sa policajti vrátia, dajú jej pokutu, ona si však nemôže dovoliť pútať pozornosť ani dať auto zapísať.

Popri aute prejde skupina hulákajúcich turistov v oranžových parochniach. A potom on – Dimas. Za ruku vedie päť-, šesť-ročné dieťa. Žena našartuje. Musí prehltnúť trpkú slinu, keď vidí, že sa chlapec rozpráva s Dimasom ako syn s otcom. Dokonca akoby sa usmieval. Keď muž otvorí zadné dvere a sadne si s chlapcom do auta, žena zachytí útržok ich konverzácie: Len pokoj, vezmeme ťa za mamou, neboj sa.

Spevavá intonácia, akou sa rozprávame s deťmi, znie z Dimasových úst neprirodzene, priam zlovestne. Teraz sa obráti k nej:

„Čo je, doriti, ideme, nie?“

Zmena tónu prekvapí aj chlapca. A vylaká. Auto vyrazí po ulici Mayor smerom do Bailénu, lenže v hustej premávke sa nedá ísť rýchlo. Chlapec kričí, pýta sa, kde je mama, už pochopil, že muž bol k nemu milý iba akože, bola to pasca, do ktorej sa lapil. Muž prudkým zauchom ukončí chlapcov nárek. V tichu počuť len tlmené čkanie. Žena v spätnom zrkadle hľadá chlapcov pohľad.

„Ako sa voláš?“

Chlapec odpovie tenkým, rozochveným hláskom.

„Lucas.“

Prvá kapitola

Na obrazovke sa vyníma prázdny, bezútešný priestor. V strede stojí drevená stolička, vzadu na hrubej murovanej stene je zavesený veľký monitor. Nikto ani len netuší, čo bude nasledovať, napriek tomu sa pripája čoraz viac počítačov. Za niekoľko minút je ich už takmer sto. Používatelia sa navzájom nepoznajú, hoci budú sledovať to isté divadlo. Väčšina je zo Španielska, nájdu sa však aj Portugalčania, Mexičania, Brazílčania... Najčastejšie ide o mužov od tridsaťpäť do päťdesiat rokov, sem-tam sa vyskytne nejaká žena, dôchodca, ba aj maloleté dieťa. Každý z nich zaplatil požadovaných šesťtisíc eur v bitcoinoch a zabezpečeným spôsobom, takže po transakcii nezostanú stopy.

Monitor vzadu na stene sa rozsvieti. Objaví sa na ňom zelený trávnik futbalového ihriska. Hráči sú už pripravení vybehnúť na hraciu plochu, kamera preostruje z jedného mena na druhé. Bude sa hrať zápas skupinovej fázy Ligy majstrov medzi Realom Madrid a Spartakom Moskva.

Pripojení používatelia nemajú záujem o futbal. Organizátori chcú takto iba ukázať, že vysielajú naživo. Zákazníci zaplatili vysokú sumu a musia vedieť, že sledujú priamy prenos, nie obyčajný záznam.

Hráči vybiehajú, každý drží za ruku malého chlapca alebo dievča, fotografujú sa, zdravia, vypočujú si hymnu, žrebujú o stranu. Zápas sa začína.

Lopta je už v hre, no šou zatiaľ neodštartovala. Používatelia pri počítačoch zaplatili za to, aby videli, ako istá žena, v podstate ešte dieťa, zomrie pred ich očami.

„Mám to!“

Výkrik Mariajo naruší pokojnú atmosféru v sídle Útvaru kriminálneho vyšetrovania. Čakali dva mesiace, kým toto zvolanie začujú.

„Určite?“ spýta sa Orduño.

„Jednoznačne. IP adresa, ktorú sledujeme, sa pripojila. Udalosť, ako to nazývajú oni, sa začína o štvrt' na desať, máme ešte pätnásť minút. Začnite obvolávať ľudí, kým to overím.“

Operačný plán je pripravený niekoľko týždňov, čakali iba na Mariajo, asi šesťdesiatročnú hekerku, kým dá pokyn na jeho spustenie. Každý vie, aká je úloha od tohto okamihu: Elena Blanco s Mariajo pôjdu na miesto, odkiaľ sa pripojil sledovaný počítač, s nimi špeciálna zásahová jednotka. Zárate, Chesca a Orduño budú čakať na pokyny v Operačnom centre vzdušných síl Štátnej polície a Buendía bude mať pohotovosť v sídle útvaru, v prípade potreby zabezpečí kolegom pomoc.

„Zavolaš Záratemu?“

„Zavolaj mu ty, ja pohľadám Elenu,“ Chesca nezmenila názor na nového kolegu v útvare, neznáša ho.

Mariajo rýchlo ťuká do klávesnice. Ani jeden z kolegov nevie, čo presne robí, len tušia, že čosi našla a nezastaví sa, kým nezistí, kto za tým stojí.

„Svine,“ hlesne znechutene. „Dnešným predstavením je smrť v priamom prenose.“

„Vieme to zastaviť?“

„Skúsime to, ale musíme sa dostať do Rivasu.“

Keď dávajú v televízii futbal, chodí Elena do klubu Cher's na ulici Huertas. Tam sa nevysielajú futbalové zápasy, iba videá, na ktorých sa objavujú texty piesní, ktoré vyblakujú hostia.

„Nezaspievaš si Minu?“

„Dnes nie, občas treba zmenu. Dnes by som si dala Adriana Celentana a jeho *Pregherò*.“

Len čo skončí dievča, ktoré spievalo *Soy rebelde* od Jeanette, bude na rade ona so svojím: *pregherò, per te, che hai la notte nel cuor e se tu lo vorrai, crederai*. Slová nepotrebuje – nikdy ich nepotrebuje –, text pozná naspamäť.

Ešte vždy znie pieseň od Jeanette, keď jej zavibruje telefón.

„Rivas? Dobre, idem. Dorazím tam zároveň s vami. Sú všetci na určených miestach?“

Elena sa dnes nepredvedie. Zastúpi ju Carlos, ďalší zo zvyčajných účinkujúcich: *budem sa modliť, za teba, ktorá v srdci nosíš noc...*

Na obrazovke sa objaví dievčina, stojí vedľa stoličky. Vyzerá omámená, hoci všetci vedía, že jej nedali sedatíva. Nikto nechce zmierniť jej utrpenie, práve naopak: čím väčší bude trpieť, tým lepší zážitok. Ak by necítila bolesť, nestálo by to za to, bolo by to ako pozeráť sa na zákrok v operačnej sále. A kto už by platil za to, aby sledoval chirurgov pri práci? Klienti vynakladajú nemalé peniaze, aby videli utrpenie a smrť.

Ak sú tam, ak si dali tú námahu a riskovali, aby sa pripojili na Purpurovú sieť, ak dopredu zaplatili v bitcoinoch požadovanú sumu, ak čakali, kým im príde správa s dátumom, hodinou a spôsobom pripojenia, tak len preto, lebo dôverujú organizátorovi. Dimasovi. Diváci mu nikdy nevideli do tváre, lebo nosí

masku ako mexickí zápasníci, ale poznajú jeho gestá, tak ako futbaloví fanúšikovia spoznajú hráča s loptou podľa pohybov a miesta na ihrisku. Dimas má rovnako nezameniteľné ťahy ako Messi či Cristiano Ronaldo. Niektorí si dokonca myslia, že keby videli Dimasa na ulici, spoznali by ho podľa chôdze.

Dievčina je pekná a mladá, veľmi mladá – možno je plnoletá, no ak áno, tak nie dlho –, je to tmavovláska s veľkými očami. Podľa črt by mohla byť Španielka – to sa cení vysoko, a ešte vyššie, ak je namyslená, jedna z tých, čo si vždy žili ako v bavlnke –, ale mohla to byť aj Maročanka. Nieкто, koho nie je možné počuť cez počítač, jej zrejme dáva pokyny, pretože si sadla na stoličku. So strachom sa obzerá okolo seba, je zrejme, že nevie, čo sa bude diať, čo má čakať. Možno ju čaká utrpenie, o ktorom ani len netušila, že by dakto mohol spôsobiť ľudskej bytosti.

Druhá kapitola

Hovorí sa, že Rivas-Vaciamadrid, napriek nešťastnému názvu, je jedno z miest s najlepšou kvalitou života v Madride – siedmym najbohatším mestom v Španielsku, štvrtým s najnižším počtom ľudí ohrozených chudobou. Je to raj, v ktorom ľudia nemajú problémy. Bytové domy sa striedajú s radovou zástavbou, žije tu veľa mladých, dobre situovaných rodín, k dispozícii majú množstvo športovísk a miest na rôzne voľnočasové a kultúrne aktivity. Život v Rivas je príjemný, je to príklad, ako vyzerá udržateľné mesto, kde sa oplatí bývať a vychovávať deti. Preto sa Alberto chcel usadiť práve tam, aj keď spočiatku mal problémy so splácaním hypotéky za rodinný dom so záhradou a s bazénom. Neskôr sa však finančná situácia Roblesovcov zlepšila. Teraz sú hrdí na svoj dom, na susedov, na nový, nedávno kúpený Lexus, ale aj na to, že dosiahli to najlepšie, čo bolo v ich silách.

Hoci sa leto ani nie o týždeň skončí, stále je dosť teplo a Sandru nikto len tak ľahko nedostane z bazéna. Treba sa na ňu nahnevať, pohroziť jej trestom.

„Ak okamžite nevylezieš, vypustím bazén,“ okríkne ju otec.

„Vypúšťať bazén je zakázané, volá sa to plytvanie vodou,“ odvrkne mudrlantsky Sandra.

„Tak potom všetku vypijem, to nie je plytvanie.“

Sandra sa rozosmeje, inak ju človek neprinúti, aby poslúchla. Alberto zabalí dcéru do uteráka a tak ju v náručí odnesie do domu. Obidvaja sa ďalej zabávajú na predstave, ako otec vypije vodu z celého bazéna. V kuchyni Soledad pripravuje večeru.

„Na čom sa smejete?“

„Otec vykladá somariny. Čo bude na večeru, mami?“

„Rajčinová polievka s cestovinou a krokety.“

Alberto nevie, prečo sa dcéra vypytuje, to isté jedia dva, tri razy do týždňa: polievku z konzervy a mrazené krokety. Variť nebaví ani jeho ani manželku a Sandra takto kladie oveľa menší odpor pri jedle, než keď sa jej snažia naservírovať niečo zdravšie – pamätný bol najmä pokus s brokolicou. Jeho by matka nikdy nekrmila mrazenými potravinami, keď bol malý, krokety pripravovala poctivo – dvoma lyžicami, jednu po druhej.

„Daniel nebude jesť s nami?“

„Vraj sa učí.“

„Učí? Stavím sa, o čo chceš, že keď pôjdem hore, nájdem ho hrať sa na počítači. Jednu z tých hlúpych hier, v ktorej zabíjajú ľudí.“

„Nehovor pred ňou také veci. A sadni si, vychladne ti to.“

Alberto sa uvelebí pred televízorom. Zvuk je stlmený, Real Madrid hrá so Spartakom stále bez gólov. Moskva si vypracuje šancu na gól, strelec akoby zázrakom minie.

„To akože budeš pozeráť futbal?“

„Veď je to stíšené, nechaj mi aspoň obraz,“ vyhovára sa Alberto.

Sandra je dnes poriadne hladná, keď si zapláva, vždy má skvelý apetít. V pokoji večerajú a on podchvíľou šibne očkom po obrazovke.

„Nezabudni, že v nedeľu ideme na obed k mame.“

„Lenže to bude asi posledný vhodný deň na kúpanie,“ namietne Alberto. „Preložme to na budúci víkend, nech si Sandra ešte užije vodu.“

„Áno, mama,“ modlíká dcéra. „Bude to posledný deň na kúpanie.“

Soledad už nestihne odpovedať, vyruší ju prudký, hlasný úder. Vchodové dvere sa rozletia – vyrazili ich baranidlom – a do domu sa nahrnú policajti, možno zásahová jednotka, čo Soledad s Albertom poznajú len z televíznych seriálov. Za nimi vojde žena, asi štyridsiatnička, nemá uniformu a podľa všetkého ani zbraň.

„Nikto sa ani nepohne. Kde je počítač?“

„Ktorý?“ spýta sa Soledad preľaknuto. „Máme ich niekoľko.“

„Daniel je u seba v izbe.“ Deväťročná Sandra jediná pochopila, koho hľadajú.

Keď Daniel začul buchot na prízemí, bolo mu jasné, že idú po ňom. Vie, že musí odpojiť počítač, ale niečo mu v tom bráni, predstavenie naňho pôsobí ako magnet. Dimas za desať minút ukázal, že nie je hocikto, že je umelec. Hneď na úvod, keď sa dievčina rozkričala a prosila o milosť, jej takú vrazil do brucha, že sa bez dychu zlomila v páse. Potom jej začal strhávať oblečenie. Dievčina plakala, ničomu nerozumela, ale už vtedy jej asi došlo, že to bude pre ňu ťažká noc.

Daniel počuje kroky viacerých mužov na schodoch a nevie, či im má ísť v ústrety, či vyskočiť cez okno, alebo si ľahnúť do postele s knihou, akoby sa nič nedialo. Nestihne urobiť ani jedno. Monitor vypne iba o sekundu skôr, než dvaja muži v bojových uniformách vpadnú dnu a jedným úderom ho zložia na posteľ. Za nimi prichádzajú dve ženy. Staršia z nich si sadne za počítač, ovláda ho presnými pohybmi.

Daniel sleduje, ako žena do jedného zo vstupov zapája akési zariadenie, potom zapne monitor. Napriek strachu, ktorý mu paralyzuje celé telo, nazerá žene cez plece, chce vidieť, čo robí.

Video sa prenáša na celú obrazovku. K dievčine a Dimasovi pribudol ďalší muž, na hlave má kuklu a namiesto časti ruky kovovú protézu. Dievčine do tváre nevidno, má ju zaliatu krvou.

„Ako sa môžeš na také čosi pozerat?“ ozve sa mladšia zo žien. Daniel počuje v jej hlase skôr úžas než výčitku.

„Čože? To čo je?“ bráni sa Daniel. „To som nepozeral!“

„Odvedte ho.“

Jeden z dvojice policajtov ho prudkým pohybom vystrčí z dvier. Tam stojí otec.

„Dúfam, že ide o omyl, že je to určite len omyl,“ povie mu otec so zmučeným výrazom na tvári.

Daniel by bol radšej, keby ho objal. Cíti sa ako decko, ktoré vyparátilo nejakú hlúposť, ale vie, že toto bude horšie, oveľa horšie. Teraz to naozaj poslal.

Tretia kapitola

Chesca, Orduño a Zárate čakajú v hangári Operačného centra vzdušných síl na letisku Cuatro Vientos. Štyri vrtuľníky sú pripravené okamžite vzlietnuť, len čo dostanú rozkaz. Majú najvyššiu prioritu a riadiaca veža im dá povolenie na štart, hneď ako o to požiadajú. Ide o vrtuľníky EC135, prispôbosené na nočný let, s kapacitou sedem osôb a letovou rýchlosťou dvestopäťdesiat kilometrov za hodinu. Stroje majú vlastný tím agentov, ozbrojených a pripravených konať.

Príslušníci Útvaru kriminálneho vyšetrovania majú na sebe modré uniformy, nevelmi odlišné od vojenských. Lahko sa dá vydedukovať, k akej jednotke patria. Orduño, ktorý bol kedysi členom elitnej zásahovej jednotky, kým ho Elena nezískala pre seba, sa vôbec nelíši od príslušníkov síl pre špeciálne operácie. Ani Chesca nie, na to trávi priveľa času v posilňovni, aby medzi nich zapadla. Zárate je svalnatý, vysoký a silný muž, no spôsob, ako nosí uniformu, pripomína trochu úradníka, ktorý sa minul povolaním.

„Len sa naňho pozri, ten akoby vypadol z amerického vojnového filmu,“ povie Chesca. „Vyzerá ako nováčik, ktorého hneď na začiatku vykopnú, ale on túži napriek tomu ďalej bojovať namiesto brata, čo padol v Zálive.“

„Netrep, keď vydajú povel, budeš s ním sedieť vo vrtuľníku. Lepšie by si spravila, keby si sa s ním trochu zoznámila, nech vieš, s kým máš do činenia.“

„Mal by si si nájsť babu, Orduño, lezieš mi na nervy.“

Zárate obďaleč uprene pozerá do mobilu. Nevie sa dočkať, kedy sa spustí akcia.

Keď sa vrátia na pracovisko, budú mať možnosť podrobne preskúmať nahrávku a prídu na to, ako identifikovať obeť a jej dvoch mučiteľov. Teraz je najdôležitejšie, aby zachránili život tej nešťastnej dievčine.

Stihli doraziť práve včas, keď jej muž s umelou rukou priložil šidlo k oku. Už predtým jej odrezal viečko, aby ho nemohla zavrieť, preto teraz znetvorená dievčina pripomína odhodenu bábiku. Muž vezme do druhej ruky kladivo. Akoby sa chystal udrieť ním do šidla a prepichnúť jej oko alebo jej ho vylúpnuť z jamky, no vtom sa obráti a nástroje znova odloží na stôl. Prichádza druhý muž, ten s maskou mexického zápasníka. Elena sa musí odvrátiť, keď vezme šidlo zo stola, strčí ho dievčaťu do úst a silným úderom kladiva jej prerazí líce...

Je jeden z tých mužov jej syn Lucas? Je to ten s mexickou maskou? Výkriky dievčaťa sa jej zabodnú do mozgu. Aj keď tú myšlienku zaháňa, akosi sa za utrpenie toho dievčaťa cíti zodpovedná.

Tak veľmi sa sústreďí na svoju bolesť, že sa až strhne, keď začuje hlas Mariajo.

„Našla som zdroj. Myslím, že viem, odkiaľ vysielajú.“

Všetci sa zdvihnú ako jeden muž, keď Záratemu zazvoní telefón.

„Áno, ideme,“ povie do aparátu. „Navacerrada,“ oznámi ostatným.